

EEN GRAP VAN CARTOUCHE

Commissaris Doremans was onlangs verhuisd en woonde nu dicht bij 't gebouw waar de gendarmen verbleven. Van een ouderwets huis met zwaar eikenhouten deuren, dikke muren, grote kamers, had hij de bovenverdieping betrokken in afwachting van zijn huwelijk met de dochter van de koster, wanneer het jonge echtpaar 't ganse gebouw in gebruik zou nemen.

Doremans woonde hier met een knecht, en hij nam zijn maaltijden in een herberg of bij zijn aanstaande schoonouders.

Nu al de gebeurtenissen van deze bewogen nacht, kon de commissaris de slaap niet vatten. Hij dacht na...

Doremans wilde zich een grote naam verwerven, maar met al zijn daden bereikte hij juist het tegendeel!

De commissaris kon zich dat niet ontveinzen, al zou hij het natuurlijk nooit openlijk bekend hebben.

— Wilden de Fransen mij maar helpen! zei hij bij zich zelve. Ik zal eens naar Mechelen gaan... ja, dat moet ik doen. En komen er soldaten, dan stel ik mij aan hun hoofd... en dan, ja, dan valt de eer van de gevangenneming der binders op mij! Dan zal Doremans in rang verhoogd worden, dan zal hij hier of elders een voornaam ambt bekleden. Ik zal zo spoedig mogelijk naar Mechelen gaan, want ik moet iets doen, daar 't gebeurde van deze avond en nacht alom verteld en overdreven zal worden.

Eindelijk toch viel de commissaris, die met andermans veren pronken wilde, in slaap.

Zijn knecht, die geen eerezuchtige plannen koesterde en er dus ook niet over mijmeren moest, verkeerde reeds geruime tijd in 't dromenland.

Alles was stil in huis.

Maar plotseling piepte de deur van de slaapkamer, waar Doremans nu droomde over zijn voornaam ambt.

BAKELANDT

Het beest van Gits

TEKENINGEN: HEC LEMANS
TEKST: J. DANIEL

UITGEVERIJ J. HOEVE N.V.

Twee gedaanten slopen binnen. Twee gestalten ook drongen in het vertrek van de knecht.

Vertrouwend op de eikenhouten deuren in de voor- en achtergevel en hun zware grendels, sloten de commissaris en zijn bediende hun slaapkamer niet, « want » had de gerechtsdienaar gezegd, « al zullen de binders het wel niet wagen in mijn huis te komen, toch is het goed dat we, zo nodig, vlug bij elkander kunnen geraken ».

Cartouche en Morré waren de gedaanten die nu voor Doremans bed stonden.

De eerste trok zijn dolk en legde het koude lemmer op 't voorhoofd van de slaper.

De commissaris ontwaakte verschrikt.

— Geen kreet, geen woord zelfs of ge zijt dood, zei Cartouche.

— Wie... wie... stamelde Doremans, maar de kapitein onderbrak hem, zeggende...

— Zwijg... ge behoeft niets te vragen, ik ben Cartouche, en ik kom u weer een bezoek brengen. Roep niet, houd uw mond, anders ken ik geen genade... Sta nu op!

Bevend over gans zijn lichaam verliet de gerechtsdienaar zijn bed.

— Kleed u! hernam Cartouche.

— Mij kleden...

— Stilte... als ik u wat vraag, moogt ge spreken! Kleed u vlug!

Doremans had moeite om zijn broek te grijpen.

— Hier, ik zal een handje toesteken! spotte de roversbaas. Foei! zo beven en dat voor zulk een dappere commissaris, die naar de Pijpelheide wilde gaan, om de binders gevangen te nemen.

't Duurde lang, eer Doremans gekleed was. Gebruik makend van Cartouche's onoplettendheid — de kapitein fluisterde Morré iets in 't oor — wilde de commissaris de koord grijpen, waarmede hij de bel, die boven op 't dak stond, in beweging kon brengen.

Maar Cartouche zag die plotselinge beweging en gaf Doremans zulk een vreselijke slag in 't gelaat dat de ongelukkige bezwijmd op de grond viel.

— Nu kan hij ons niet tonen, waar zijn geld is, kapitein, zei Morré.

— Geld! Meent ge, dat deze kale rat geld bezit? Waar zijn uw gedachten?

— Waarom kwaamt ge dan hier?

— Niet om geld... een goede roversbaas werkt ook wel eens voor de eer! Ik wil mijn naam geducht maken!

— Nu begrijp ik u.

— De mensen moeten weten, dat ik niet overwonnen ben, al vlucht ik eens voor de overmacht. Straks gaan we geld halen, maar dan moeten we elders zijn! Nu zal ik even de schrijftafel van de republikeinse ambtenaar onderzoeken, licht vind ik iets van mijn gading.

Morré haalde van onder zijn mantel een dievenlantaarn en lichtte de kapitein bij, die in Doremans' papieren snuffelde en er enige van bij zich stak.

— Nu eens even hiernaast gekeken, hernam Cartouche.

Twee mannen hadden de knecht gewekt en hem een doek over 't gelaat gebonden.

— Is de kerel wakker? vroeg Cartouche.

— Ja, kapitein.

— Is hij niet flauw gevallen van angst?

— Ik geloof het niet, kapitein, want hij verroert zich soms.

— Man, hernam de aanvoerder tot de dienaar, ik wil u geen kwaad doen. 'k Zal de doek wegnemen, maar tracht niet te roepen, want dan hebt ge voor 't laatst geschreeuwd. Ge verstaat me wel, hé?

De knecht knikte met 't hoofd.

— Doe de doek weg! gebood Cartouche.

— Ach, dood mij niet... ik heb u nimmer kwaad gedaan! smeekte de dienaar.

— Vertrouwt ge me niet? vroeg Cartouche op ruwe toon. Ik zal u geen kwaad doen... maar ik wil iets van u weten. Bezit uw meester enig geld?

— Neen, mijnheer, want ik heb in geen twee maanden mijn loon ontvangen.

— Dat is nog geen bewijs.

— De commissaris verwacht elke dag zijn wedde, heer.

— Och, ja, 't is zoals ik dacht. Doremans is een kale rat en een grote snoever. Zie, vriendje, wij zullen uw baas meevoeren naar de Pijpelheide en morgen kunt ge het aan ieder, die het horen wil, vertellen. Mannen, bindt hem de doek weer over de mond en bevestigt zijn armen en benen aan het ledikant. Ge kunt de beddelakens wel voor koorden gebruiken. Vlуг!

De dienaar werd stevig geboeid en de vier binders begaven zich naar de andere kamer.

Cartouche knielde bij Doremans neer en hief hem wat van de grond, mompelend.

— Zou hij dood zijn?

Hij luisterde aandachtig en hernam:

— Neen, ons manneke is nog niet dood... hij is bewusteloos. Kom, nu zullen we een grap hebben. Vooruit mannen, neemt hem op en draagt hem naar beneden.

De binders gehoorzaamden.

De rovers hadden een vensterluik langs de achterkant afgerukt, een ruit verbrijzeld en waren langs daar in huis gedrongen.

Enige kerels stonden in de tuin op wacht.

Cartouche floot zacht en de schildwachten naderden.

— Alles veilig? vroeg de hoofdman fluisterend.

— Ja, kapitein.

— Hier is de commissaris, pakt hem aan... hij is bezwijmd, maar daar hij door de nachtlucht tot bezinning terugkeren kan, hebben we hem een doek over de mond gebonden. Past op, dat ge de doek niet wegschuift.

— Wees gerust, kapitein... schuif de commissaris maar door 't raam. Maar kunt ge de achterdeur niet openen?

— Neen... vlug nu, hier is hij.

De ongelukkige Doremans werd naar buiten gestoken en door de schildwachten vastgegrepen. Spoedig stonden nu ook de vier rovers, die in huis gedrongen waren, in de tuin.

Allen slopen naar de muur, welke de tuin van een stille straat scheidde.

Om over die muur te geraken hadden de rovers twee palen gebruikt welke ze van een kleine hoeve nabij 't dorp medegenomen hadden. De eene paal leunde

HEC LEEMANS - J. DANIEL

BAKELANDT

HET BEEST
VAN
GITS

STANDAARD UITGEVERIJ

langs de binnenkant, en de andere langs de buitenkant tegen de muur.

Een der rovers klom langs de paal naar boven en langs de tweede naar beneden.

Een ander volgde, ook een derde, doch deze bleef schrijlings op de muur zitten, evenals een vierde. Zij, die nog in de tuin waren, staken Doremans omhoog, de rovers op de muur namen hem over en gaven hem op hun beurt aan hen, die zich in de straat bevonden en weldra bevonden alle schelmen zich aan de buitenkant.

— Vooruit, naar de gevangenis! fluisterde de hoofdman.

De kerels gehoorzaamden zonder iets te vragen.

Toen ze voor 't gebouw stonden, hernam Cartouche:

— Morré, kijk eens of men het venster, waardoor wij naar binnen drongen, gestopt heeft.

De rover keerde na enige ogenblikken terug met de tijding, dat het raam nog in dezelfde toestand verkeerde als waarin de binders het gebracht hadden.

— Dan moeten we de commissaris langs daar binnen brengen. Schildwachten, op post! Morré en ik zullen weer in de gevangenis gaan! sprak Cartouche.

Twee man gaan mee om de commissaris naar binnen te duwen; de anderen houden de wacht.

— Ach, ge gaat de commissaris gevangen zetten, riep een der mannen lachend uit.

— Ja.

— Waarom doden wij hem niet? vroeg Morré.

— Omdat ik niet wil! zei Cartouche scherp.

— 't Ware toch het voorzichtigst.

— Denkt ge dat ik een lafaard als Doremans vrees! Niet in 't minst en dat wil ik hem en gans Heist tonen en daarom laat ik de snoever in het leven. Begrijpt ge thans mijn bedoeling? Maar we babbelen te lang.

Cartouche kroop naar binnen en Morré volgde onmiddellijk.

't Volgend ogenblik was de nog altijd bezwijmde Doremans in de gevangenis.

— We zullen hem naar de cel brengen waar de schaper gelegen heeft.

— De schaper is zeker in 't dodenhuis?

— Waarschijnlijk!

De twee mannen brachten de armen gerechtsdienaar in de cel.

Cartouche struikelde.

Wat ligt er hier? riep hij vloekend.

Hij tastte en hernam ontsteld:

— Een mens!

— Is het de schaper niet, kapitein?

— Verduiveld, ja, 't zal de schaper zijn! Ha! de commissaris kan hem gezelschap houden.

Hier ligt hij nu. Kom! we gaan heen.

Cartouche sloot de deur en schoof er de zware grendels voor..

Weinige stonden later bevonden de kapitein en zijn luitenant zich weer buiten.

— We gaan, sprak de eerste. Ik weet nu nog een plekje, waar ons veel goudvinkjes wachten. 't Kan nog enige tijd duren, eer we onze Antwerpse buit vast

hebben, en intussen kunnen we toch niet van de wind leven. Ha! morgen zal Heist weer in opschudding zijn. Te beter, te beter, de dorpelingen moeten ons vrezen als duivels.

De binders verwijderden zich en kwamen voorbij de woning van Deswert. Cartouche bleef even staan.

— Gaarne zou ik het wagen, ook hier eens binnen te dringen, maar 't is niet mogelijk. De veldwachter zou ik niet zo genadig behandelen, geloof mij: fluisterde de kapitein. Deswert is een ernstige vijand, die ons schade doen kan, ik moet het bekennen. We moeten hem voortdurend in 't oog houden en wie er kans toe ziet, ruimt hem uit de weg.

De binders verlieten nu het dorp langs de berg.

Cartouche wilde heden nacht een diefstal plegen, niet alleen om geld te verkrijgen, maar om Bakelandt te overbluffen.

DESWERT ALS SPEURDER

Deswert stak zijn deur open.

't Was nog vroeg.

— Goed weer, mompelde de veldwachter, maar misschien weer een slechte dag. Wat zullen we heden weer horen? komaan, ik zal mijn eerste ronde maar doen, en eens zien hoe die verduivelde binders in de gevangenis geraakt zijn.

De veldwachter haalde zijn geweer, dat altijd geladen was en vertrok.

Hij kwam langs de achterkant van de woning van de commissaris en zag met verwondering de palen tegen de tuinmuur.

— Wat betekent dat? mompelde hij. Het beduidt niets goeds.

Deswert bemerkte talrijke voetsporen.

— Hier zijn mensen geweest... binders natuurlijk, hernam Deswert ongerust.

Een blinkend voorwerp lag op 't gras. Het was een ketting.

— De ketting van de commissaris, zei Deswert.

Dadelijk begaf hij zich naar de voorkant van het huis en liet de zware klopper op de deur vallen. Nog herhaaldelijk klopte hij, maar altijd te vergeefs.

In de woning bleef alles stil.

— Wat is hier binnen gebeurd... Wie weet, ligt de commissaris niet vermoord! Kon ik maar binnen. Zo ik eens dezelfde weg volgde als de binders... langs de tuin. Maar neen, te veel ijver wil de Republiek ook niet. 'k Moet de rechter verwittigen.

De veldwachter spoedde zich naar het huis van de vrederechter, en moest geruime tijd kloppen, eer hij de magistraat uit het zachte bed kreeg.

Eindelijk toch verscheen 't hoofd van de rechter door een bovenraam.

— Citoyen-rechter, er moet iets met de commissaris gebeurd zijn! riep Deswert.

— Hein!

— Er moet iets bij de commissaris voorgevallen zijn. En Deswert vertelde wat hij gezien en gedaan had.

Weldra opende de ambtenaar de deur. Hij had zich met spoed gekleed.

— Laat ons gaan. We moeten de smid oproepen om de deur te openen.

THE GREAT BRITAIN
MAPS
PUBLISHED BY
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955